

РЕШЕНИЕ

№ 5996

гр. София, 20.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 27.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **10112** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 73, ал. 4 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление /ЗУСЕФСУ/](#) вр. [чл. 145 и сл. АПК](#).

Образувано е по жалба на СТОЛИЧНА ОБЩИНА /СО/, БУЛСТАТ:[ЕИК], представлявана от В. Т. – кмет на СО чрез адв. Я. А.- К., срещу Решение № РД-02-14-1717/18.09.2024г. на заместник-министъра на регионалното развитие и благоустройството и Ръководителя на Управляващия орган /УО на ОПРР/ на Оперативна програмата „Региони в растеж“ 2014-2020, с което е определена финансова корекция в размер на 13 727 302, 68лв. с ДДС, представляваща 25% от безвъзмездната финансова помощ по договор № СОА21- ДГ55-32 / BG16RFOP001-1.041-0001-C02 - S-11 от 18.01.2021 г. и Допълнително споразумение № СОА23-ДГ55-304 от 27.04.2023 г. с изпълнител “ВДХ” АД, [населено място].

В сезиращата съда жалба се излагат подробни съображения за нищожност на решението на основание чл. 177, ал. 2 от АПК, поради противоречие с влязло в сила решение № 4740 от 04.05.2023г. по адм.д. № 9851/2022г. на ВАС, при което законосъобразността на първоначалното решение за финансова корекция е преценена с оглед съответствието му с материалния закон. Процесното решение е постановено след разглеждане за втори път на вече разгледания сигнал за нередност с рег. № 1738, като фактическите и правни основания за издаване на акта, са напълно идентични с първоначалното решение за налагане на финансова корекция, отменено с цитираното

съдебно решение на ВАС. Процесното решение за налагане на финансова корекция /РНФК/ е издадено въз основа на същия сигнал, същия договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ. Налице е пълна идентичност между фактически и правни основания по отмененото решение и процесното такова. Според жалбоподателя не отговаря на действителното фактическо положение твърдението, че е налице разлика между първоначално издаденото и процесното решение в нередността по отношение на третия елемент от същата, а именно – наличието на финансово влияние на нарушението върху националния или бюджета на ЕС. В жалбата се сочи, че административният орган не се е позовал на редакцията на т. 14 от Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции, и процентните показатели за определяне размера на финансовите корекции по реда на Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление/Наредбата/, в сила след измененията въведени с издаването на ПМС № 248 от 5 юли 2024г. Освен това, по сигнал № 1738 административното производство е започнало през 2021г. и е завършило с първоначалното решение, отменено с решението на ВАС, като не е налице хипотезата за връщане на преписката за ново разглеждане или възобновяване на производството по разглеждане на сигнала. Предвид това, приложимият закон и дали нарушението представлява нередност следва да се определи към датата на нарушението – 09.12.2021г. или най-късно към датата на първоначалното решение за налагане на финансова корекция /РНФК/. Обратно действие т. 14 от Наредбата няма. От друга страна, производството по налагане на финансови корекции има санкционен характер и на основание чл. 14, ал. 3 от ЗНА не е допустимо да се преценява наличието на нередност, спрямо нормативна уредба, която не е действала към момента на нарушението. В жалбата се цитира и § 13 от ПЗР към [Постановление № 248](#) на Министерския съвет от 5 юли 2024 г. за изменение и допълнение на Наредбата, като се сочи, че доколкото производството по издаване на процесното решение е започнало с регистрирането на сигнал № 1738 през 2021г. т.е. същото не е започнало след влизане в сила на Постановление № 248 на МС от 6 юли 2024г., то посоченият § 13 е неприложим. Твърди, че е налице противоречие между влязлото в сила решение на ВАС и процесното РНФК, като в случая с последващи актове е пререшен спор по отношение на твърдените нередности. Алтернативно в жалбата се излагат аргументи за незаконосъобразност на РНФК, като постановено при неспазване на установената форма. От решението не става ясно на коя редакция на т. 14 от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата се позовава всъщност административният орган. Липсва квалификация по изменената т. 14 от Приложение № 1 на Наредбата, а при определяне размера на финансовата корекция адм. орган се е позовал на отменената ал. 2 на чл. 3 от Наредбата. Въпреки изричното позоваване на разширеното приложно поле на новата редакция на т. 14 от Приложение № 1 на Наредбата административният орган по никакъв начин не е подвел възприетите от него факти под разширената хипотеза на тази точка, като не е посочил коя конкретно хипотеза от тази изменена редакция на нормата е налице. Съответно абсолютно неясно остава на кой конкретен нов текст от Наредбата за посочване на нередности се позовава адм. орган. Административният орган твърди, че нередността се изразява или в последващо изменение или в неправилно приложение на критериите за подбор, което твърдение попада в обхвата на старата редакция. В жалбата се твърди, че посочените от адм. орган правни принципи не са основание за налагане на финансова корекция.

Според жалбоподателя, неясна остава волята на адм. орган и по отношение на размера на финансовата корекция, доколкото същата не е наложена като процент от допустимите разходи по договора с избрания изпълнител, а върху стойността на всички допустими разходи по договора с изпълнител в рамките на бюджета на № РД-02-37-21/21.02.2018г. Изложени са аргументи и за допуснати съществени процесуални нарушения, като УО на ОПРР се е произнесъл по вече разгледан сигнал. Разпоредбата на чл. 173, ал. 3 от АПК в случая се явява неприложима като с отмяната на адм. акт приключва висящността на административното производство и не следва да се продължава или да се образува ново, което да приключва с нов адм. акт. Съгласно чл. 29, ал. 3 от Наредбата за администриране на нередности, възобновяване на процедурата по администриране на нередности след нейното приключване е допустимо само при наличието на нововъзникнали обстоятелства. Нарушен е и чл. 10, ал. 2 от последната, доколкото проверката по получения сигнал за нередност продължава вече 3 години, а не 3 месеца както е нормативно установено. Нарушени са процесуалните правила, доколкото към момента на постановяване на процесното решение е налице висящ съдебен спор относно извършването на финансова корекция за същата нередност по отмененото вече РНФК пред АССГ по адм. д. № 1192/2024г. Не са обсъдени и направените от лицето възражения. Според жалбоподателя нарушен е и материалния закон, доколкото за втори път се налага една и съща финансова корекция за една и съща нередност. В жалбата се излагат и подробни съображения досежно извода на УО на ОПРР за наличие на нарушение на ЗОП, изразяващо се в незаконосъобразно отстраняване на участник. В заключение е отправено искане за прогласяване нищожността на решението, алтернативно за неговата отмяна като незаконосъобразно.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата и моли оспореното решение да бъде отменено. Претендира разноски. Представя писмени бележки.

Ответникът - Ръководителят на УО на ОПРР и зам. министър на регионалното развитие и благоустройството, чрез процесуален представител, оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна и недоказана. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар. Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От доказателствата по делото се установява, че Столична община е бенефициент по Административен договор за безвъзмездна финансова помощ (АДФФП) № BG16RFOP001-1.041-0001-C05, проект „Интегриран столичен градски транспорт - фаза II“ по Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020г. (ОПРР 2014-2020). Предоставена е безвъзмездна финансова помощ по Договор № BS16ЯРОР001-1.032-0003-C-01 „Реконструкция на трамваен релсов път по [улица]III- от трамвайно ухо "К." до трамвайно ухо "Съдебна палата", без участие на пл. „Руски паметник" и кръстовището на [улица]III и [улица]по проект „Интегриран столичен градски транспорт - фаза II", който се осъществява с финансовата подкрепа на Оперативна програма „Региони в растеж" 2014-2020г. (ОПРР). Във връзка с изпълнението по договора е регистриран сигнал за нередност №

1738. Установено е, че е нарушена разпоредбата на чл. 160 на Регламент (ЕС, Е.) 2018/1046 на Европейския парламент и на Съвета, както и националните разпоредби: чл. 2, ал. 1 във връзка с чл. 70, ал. 5 и, ал. 7, т. 1-3, б "б" от ЗОП и чл. 33, ал. 1 от ППЗОП - незаконосъобразна методика и чл. 54, ал. 1, т. 5, буква "б." от ЗОП и чл. 2, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗОП - незаконосъобразно отстранен участник. С оглед тези констатации на 20.09.2021г. е издадено Решение № РД-02-36-1054/20.09.2021г. на Ръководителя на УО на ОПРР 2014 – 2020, с което е определена финансова корекция в размер на 11 936 784, 94 лв. с ДДС, представляваща 25 % от безвъзмездната финансова помощ договор № СОА21-ДГ55-32 / BG16RFOP001-1.041-0001-C02-S-11 от 18.01.2021г. с изпълнител "ВДХ" АД, [населено място]. Решение № РД-02-36-1054/20.09.2021г. на Ръководителя на УО на ОПРР 2014 – 2020 е обжалвано от Столична община, като с Решение № 2648 от 19.04.2022г. на Административен съд София-град, постановено по адм. дело №10082/2021г. същото е потвърдено. С Решение № 4740 от 04.05.2023г. по адм. дело № 9851/2022г. ВАС е отменил решението на АССГ като неправилно и е уважил жалбата на Столична община, като е отменил изцяло Решение № РД-02-36-1054 от 20.09.2021г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014 - 2020г. като незаконосъобразно.

След постановяване на Решение № 4740 от 04.05.2023г. по адм. дело № 9851/2022г. по описа на ВАС, на основание чл. чл. 73, ал. 1 във връзка с чл. 69, ал. 1 от ЗУСЕФСУ, чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕФСУ и чл. 142, ал. 1 от АПК, както и чл. 143, параграф 2, и чл. 2, параграф 36 от Регламент (ЕС) № 1303/2013 във връзка със заповед № РД-02-14-525/ 23.04.2024 год. на министъра на регионалното развитие и благоустройството е издадено процесното решение, с което е определена финансовата корекция е в размер на 13 727 302, 68 лв. с ДДС, представляваща 25 % от безвъзмездната финансова помощ по договор № СОА21- ДГ55-32 / BG16RFOP001-1.041-0001-C02 - S-11 от 18.01.2021 г. и Допълнително споразумение № СОА23-ДГ55-304 от 27.04.2023 г. с изпълнител "ВДХ" АД, [населено място]. В решението се сочи, че неправомерният разход е изчислен върху стойността на всички допустими разходи по договора с изпълнител в рамките на бюджета на № РД-02-37-21 / 21.02.2018 г. в размер на 54 909 210,73 лв. с ДДС и следва да бъде преизчислен върху реално отчетени и допустими за верифициране разходи по договора с изпълнител, финансиран със средства от ЕСИФ. Размерът на корекцията е определен чрез прилагане на пропорционален метод като УО на ОПРР се е позовал на реда по чл. 3, ал. 2 от Наредбата, приета с Постановление № 57 на МС от 28 март 2017г.

С решението е приключен сигнал за нередност № 1738 с установяването на такава, изразяваща се в незаконосъобразно отстранен участник от откритата процедура по възлагане на обществена поръчка с предмет: „Реконструкция на трамваен релсов път по [улица]Ш- от трамвайно ухо "К." до трамвайно ухо "Съдебна палата", без участие на пл. „Руски паметник" и кръстовището на [улица]Ш и [улица]по проект „Интегриран столичен градски транспорт - фаза П", който се осъществява с финансовата подкрепа на Оперативна програма „Региони в растеж" 2014-2020г. (ОПРР).

Бенефициентът е уведомен с писмо рег. № 99-00-6-449-[4] 04.09.2024г. за сигнала за нередност, първоначалното становище на УО на ОПРР и предприетите мерки, както и за правото му да представи коментари, бележки и/или допълнителни документи, с които да мотивира искане да не се налага финансова корекция. В срока е постъпило

възражение от бенефициента с № 99-00-6-449-[5] 13.09.2024 г., което е прието за неоснователно.

Издаването на процесното решение, след отмяната на предходно такова с влязло в сила съдебно решение на ВАС, се основава на въведено с ПМС № 248 от 5 юли 2024г. изменение и допълнение на Наредбата за посочване на нередности по т. 14, която определя като нередност по чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕФСУ следното: „Критериите за подбор, техническите спецификации, основанията за отстраняване или други условия в документацията са променени след отварянето на офертите или са приложени неправилно, в резултат на което отстранен е кандидат или участник, чиято оферта е трябвало да бъде допусната до разглеждане и/или класиране, ако публикуваните критерии за подбор, техническите спецификации, основанията за отстраняване или други условия в документацията са били спазени. „

В мотивите на процесното решение се сочи още, че предвид процесуалните последици от отмяната на акта от съда (чл. 173, ал. 2 от АПК) и материалните задължения на България, като държава-членка в Европейския за извършване на контрол за установяване на нарушения и гарантиране или възстановяване на ситуацията, при която всички разходи, сертифицирани пред Европейската комисията, са в съответствие с приложимото европейско и национално законодателство, УО има задължение да предприеме корективни действия в случаите, когато е установено нарушение, което отговаря на критериите за „нередност“.

УО приема, че с отмяната на предходно издадения акт, поради материална незаконосъобразност, не отпада факта на извършено нарушение, покриващо материалните критерии за „нередност“, за което се предвижда определяне на финансова корекция, съгласно действащите в областта нормативни актове. Поради тази причина компетентният орган счита, че има задължение да извърши предписаните в нормативната уредба корективни мерки по повод на извършеното нарушение. Според УО, след като нередността е била установена и регистрирана (чл. 14, ал. 3 от Наредба за определяне на процедурите за администриране на нередности по фондове, инструменти и програми, съфинансирани от Европейския Съюз (загл. доп. - ДВ, бр. 6 от 2012 г.), то е необходимо да се проведе отново процедурата по приложимия ред за извършване на финансови корекции, която започва от първия акт по чл. 73, ал. 3 от ЗУСЕФСУ и съответно приключва с решението по ал. 1 на същата разпоредба.

УО не приема, че настоящата процедура е с предмет идентична нередност като тази по отмененото решение от 20.09.2021г., доколкото определението за нередност включва трикомпонентен фактически състав. В настоящия случай имало съвпадение по отношение на предходно определената нередност на два от трите елемента - нарушената разпоредба на ЗОП, както и противоправното действие на бенефициента /с издаването на незаконосъобразно решение по чл. 108 от ЗОП/. Различен, според УО е третият елемент - наличието на финансово влияние на нарушението върху националния или бюджета на ЕС. В тази връзка се приема, че едва с издаването на ПМС № 248 от 5 юли 2024 г. за изменение и допълнение на Наредбата за посочване на нередности се разширява приложното поле на нередността по т. 14 и установеното в сигнала нарушение попада в хипотезата на нередност по цитираната от Наредбата точка, т.е. то по презумпция е с финансов ефект спрямо бюджета на Общността.

УО не е приел за основателно и възраженията на жалбоподателя относно наличието на висящо и неприключило съдебно производство относно Уведомление по искане за

плащане № 8 /междинно/ в частта, в която УО на ОПРР, в противоречие с решението на ВАС, е извършил финансова корекция, определена по основание и размер с отмененото решение от 20.09.2021г. В тази връзка е посочено, че предметът на спора по посоченото уведомление е одобрение на искане за плащане, което касае производство по верификация, а настоящото такова е за определяне на финансова корекция, което е различно и за предходното се прилагали правилата на чл. 27, ал. 2 от ЗУСЕФСУ.

По съществуващото на спора в процесното решение се излагат аргументи, обосноваващи наличието на нередност по смисъла на т. 14 от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата. По изложени съображения от стр. 16 до стр. 21 на процесното решение се приема, че участникът в процедурата Обединение „Г. - Ю. Груп - Трансремонтсройн“ (Обединението) е отстранен незаконосъобразно с Решение № СОА20-РД-92311/09.12.2020г. на възложителя – Столична община на основание чл. 54, ал. 1, т. 5, буква „б“ от ЗОП. Прието е, че в офертата на участника комисията е констатирала две несъответствия: по отношение на квалификацията на предложения ръководител екип и пропуски по отношение на използването на капацитета на трети лица. Пропуските по отношение на квалификацията на предложения ръководител екип, участникът е отстранил в указания срок и комисията е приела, че е налице съответствие с изискванията на Възложителя. Участникът е отстранен от процедурата във връзка с втория констатиран пропуск в офертата - участие на третото лице. Комисията се е позовала на разпоредбата на чл. 65, ал. 2 във вр. с § 2, т. 34 от ДР на ЗОП. Прието е, че доколкото в случая капацитетът на третото лице ще се ползва за установяване на съответствието с критериите, свързани с опит за изпълнение на поръчката, третото лице следва да участва в изпълнението на частта от поръчката, за която е необходим този капацитет. Участникът е отстранен с мотив, че това обстоятелство не е отразено в ЕЕДОП и третото лице не е посочено като подизпълнител.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

От приложените към преписката писмени доказателства се установява, че жалбата е депозирана в предвидения в [чл. 149, ал. 1 АПК](#) 14-дневен срок. Процесното решение е подлежащ на оспорване по реда на АПК административен акт. Жалбоподателят, като адресат на неблагоприятен за него акт, е надлежна страна. Предвид това съдът счита, че жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав я намира за ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на [чл. 168, ал. 1 АПК](#) съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по [чл. 146 АПК](#), като съгласно ал. 2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Според чл. 5, ал. 1, т. 10 от Устройствения правилник на МРРБ,

министъра организира, координира и контролира дейността на управляващия орган на Оперативна програма "Региони в растеж" 2014-2020 г. Съгласно [чл. 9, ал. 5, изр. 2 ЗУСЕСИФ](#) ръководителят на УО е ръководителят на администрацията или организацията в чиято структура се намира УО или оправомощено от него лице. В случая ръководител на УО е Министърът на МРРБ, който със заповед № РД-02-14-525/23.04.2024 г. /приложена по делото стр. 524/ е оправомощил заместник министъра да ръководи и организира дейността на УО на ОПРР 2014-2020, вкл. да издава всички ИАА по см. на ЗУСЕСИФ.

С оглед на горното и оспореният административен акт е издаден от компетентен орган - Заместник-министър на МРРБ и Ръководител на Управляващия орган /УО/ на Оперативна програма "Региони в растеж" (ОПРР), в кръга на неговите правомощия, съобразно разпоредбата на чл. 60, ал. 1 ЗУСЕСИФ, във връзка със заповед № РД-02-14-525/23.04.2024 г., в съответната писмена форма и необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК, което го прави валиден акт.

По отношение констатираните нарушения при възлагане на обществената поръчка, квалифицирани от органа като нередности по смисъла на т. 36 от Регламент /ЕС/ № 1303/2013, съдът приема следното:

На първо място и съобразно спорът между страните относно приложимостта на изменената т. 14 от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата (ред. ДВ, бр. 59 от 2024 г.), съдът намира, следното:

Съгласно § 13 от Преходните разпоредби към Постановление № 248 на Министерския съвет от 5 юли 2024 г. за изменение и допълнение на Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции, и процентните показатели за определяне размера на финансовите корекции по реда на Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове, приета с Постановление № 57 на Министерския съвет от 2017 г. (ДВ, бр. 59 от 2024г.) - *"До приключването на програмите за програмен период 2014 – 2020 г., съфинансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове, Оперативната програма за храни и/или основно материално подпомагане на най-нуждаещите се лица, програмите за европейско териториално сътрудничество, в които Република България участва за периода 2014 – 2020, Обща програма "Солидарност и управление на миграционните потоци", фонд "Убежище, миграция и интеграция", фонд "Вътрешна сигурност" и Резерва за приспособяване във връзка с последиците от Брексит, разпоредбите на наредбата, отменени или изменени с това постановление, запазват своето действие по отношение на*

изпълнението, управлението и контрола на тези програми, с изключение на § 8 и 11, които се прилагат за производствата по определяне на финансови корекции по тези програми, започнали след влизането в сила на това постановление". С § 11 от Постановление № 248 на Министерския съвет от 5 юли 2024 г. се изменя Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата, посочващо видовете нередности.

Спорният в тази връзка въпрос е момента на започване на производството по налагането на финансова корекция. Съгласно чл. 69, ал. 2 от ЗУСЕФСУ, процедурата по администриране на нередност започва по инициатива на управляващия орган на съответната програма или по сигнал. В конкретният случай изрично и в оспореното решение е посочено, че производството е по подаден сигнал за нередност № 1738. Следователно с получаването на сигнала е поставено началото на производството по установяването на нередности, а не както административният орган приема с първия акт по чл. 73, ал. 2 от ЗУСЕФСУ /стр. 15 от решението, абзац последен/, което в случая е за втори път. Доколкото по този сигнал е постановено и предходното решение за налагане на финансова корекция, отменено по съдебен ред, то очевидно, че производството е започнало при издаването на Заповед № 02-14-728/19.08.2021г. на Министъра на регионалното развитие и благоустройството във връзка с подадения сигнала за нередност. Следователно цитирания текст на изменената с Постановление № 248 на Министерския съвет от 5 юли 2024 г. т. 14 от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата в случая е неприложим.

Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Преценката на съда при контрола за материална законосъобразност върху тези административни актове е дали фактите, предвидени в хипотезата на правната норма, са били правилно установени от издаващия акта административен орган и дали към тях е приложен правилно материалният закон, който е регулирал обществените отношения именно към този момент. В конкретния случай, ответника неправилно е приел, че следва да приложи разпоредбата на т. 14 от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата, в редакцията ѝ след 16.07.2024 г.

С оглед горното, приложима към разглеждането на настоящия спор е редакцията на Наредбата към датата на регистриране на нередността – сигнал 1738 още през 2021г. За определянето на финансова корекция по отношение на нарушенията – елемент на фактическия състав на нередността, се прилага нормативният акт, действал към датата на установяване на нередността, т. е. в случая - Наредбата в редакция ѝ ДВ бр. 19 от 06.03.2020г. Нередността не е установена след 16.07.2024 г., а три години преди това. Новата редакция на Наредбата не означава,

че е налице нова нередност различна от тази при регистрирането на сигнала. От друга страна т. 14 от Приложение № 1 към чл. 2 от Наредбата за установяване на нередности е материално правна норма и тя не може да има обратно действие спрямо проведената процедура, която е била съобразена с действащата към онзи момент законова регламентация и към онзи момент не е представлявала нередност. Жалбоподателят няма възможността да съобрази поведението с евентуална бъдеща промяна на приложимия материален закон, тъй като това е едно бъдещо неясно събитие.

Съдът намира, че постановеното решение е нищожно по следните съображения.

От събраните по делото доказателства се установява, че изложените от органа както фактически, така и правни основания - стр. 3-4 и от стр. 15 до стр. 22 на процесното РНФК са напълно идентични и се припокриват по съдържание с тези изложени в отмененото предходно такова - стр. 6-7 и от стр. 28 до стр. 33 /Решение № РД-02-36-1054/20.09.2021г./. В процесното решение, въпреки, че като текст се цитира редакцията на изменената с ПМС № 248 от 5 юли 2024г. т. 14 от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата, в същото както в диспозитивната част стр. 1, така и мотивите стр. 21 се сочи цит: *„Наредба за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции, и процентните показатели за определяне размера на финансовите корекции по реда на ЗУСЕФСУ, приета с ПМС № 57 от 28 март 2017г.“*

Видно от мотивите на отменителното решение на ВАС по адм. д. № 9851/2022г. незаконосъобразността на административния акт е преценена с оглед противоречието му с материалния закон - отменително основание по чл. 146, т. 4 АПК. Относно нарушението на чл. 54, ал. 1, т. 5, б. б) и чл. 2, ал. 1, т. 1 и 2 ЗОП е установено несъответствие между изложените от органа фактически и правни основания за наличието на твърдяната нередност, а не липсата на фактически или на правни основания. Последното би било незаконосъобразност на акта, която в съдебната практика се приема или като нарушение на неговата форма (чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК) или като съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Вярно е и, че отмяната на акта за определяне на финансова корекция поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неспазване на съответната форма, включително непосочване на фактическите и относимите правни основания за издаването му, неизясняване на всички правнозначими факти и без да се отрича спорното материално право, не би съставлявало процесуална пречка за издаване на нов акт, какъвто, обаче, не е настоящият случай. Следователно неправилно УО на ОПРР

се позовава на правните последици на чл. 173, ал. 2 от АПК, при издаване на процесното решение.

Ясно и недвусмислено в решението на ВАС е посочено, че така квалифицираното от органа нарушение, с оглед наведените от него факти, не съставлява нередност по т. 14 от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата. В тази връзка в противоречие с влязлото в сила съдебно решение е изводът на УО на ОПРР изложен на стр. 15 от РНФК, че извършеното нарушение покрива материалните критерии за „нередност“, при което е необходимо отново да се проведе процедура по приложимия ред за извършване на финансова корекция.

Излагането на фактически и правни основания, които си кореспондират, е изискване за законосъобразност на административния акт, съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, като противоречието между изложените от органа факти и правните норми, под чиито хипотези същият счита, че фактите се субсумират, води до незаконосъобразност на акта му и е основание за неговата отмяна. Доколкото в случая е налице пълно съвпадение между фактическите и правни основания за определената финансова корекция по отмененото Решение № РД-02-36-1054 от 20.09.2021г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма "Региони в растеж" 2014 - 2020г. и оспореното в настоящото производство решение, то е налице пълно съвпадение с предмета на влязлото в сила съдебно Решение № 4740 от 04.05.2023г. по адм. дело № 9851/2022г. по описа на ВАС, където законосъобразността на предходния административен акт е преценена с оглед съответствието му с материалния закон. Въпреки позоваването, в оспореното решение на текста на изменената с ПМС № 248 от 5 юли 2024г. т. 14 от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата, административният орган цитира „ ПМС № 57 от 28 март 2017г.“ стр. 2, абзац първи и стр. 21. Наред с това, в решението не се посочва коя конкретно от предвидените в същата няколко предпоставки е налице: „критерии за подбор“; „техническите спецификации“, „основанията за отстраняване“ или „други условия в документацията“ са променени след отваряне на офертите или са приложени неправилно. Вместо това, ОУ на ОПРР сочи, че разликата с предходно отменената нередност всъщност е в т.н. „трети елемент“ на нередността, а именно наличието на финансово влияние на нарушението върху националния или бюджета на ЕС, което пък условие е съществувало и в старата редакция на Наредбата. Всичко това създава абсолютна неяснота на кой конкретен „нов текст“ от Наредбата се позовава УО на ОПРР, която както бе посочено по-горе се явява и неприложима.

В съответствие с чл. 177, ал. 1 АПК, решението има сила за страните по делото. Ако оспореният акт бъде отменен или изменен, решението има действие по отношение на всички, като, ал. 2 предвижда, че актове и

действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни.

Влязлото в сила съдебно решение се характеризира не само с формална законна сила, т. с необжалваемост, стабилитет, но и с материална законна сила, т. е. задължителност, сила на пресъдено нещо. Силата на пресъдено нещо, нейните обективни и субективни предели, определят това, за което и тези, спрямо които властническият държавен акт, каквото е съдебното решение, има действие. Индивидуализиращите елементи на това, за което и на тези, за които решението има действие, са страни, основание, предмет.

В конкретния случай, с обжалвания в настоящото производство административен акт, е определена финансова корекция за същия програмен период, по същото нарушение, за същия проект и договор, на същото правно основание и на същия бенефициент. Следователно обжалваният административен акт е издаден в противоречие с обективните и субективни предели на силата на пресъдено нещо на Решение № 4740 от 04.05.2023г. по адм. дело № 9851/2022г. по описа на ВАС, което отменя Решение № 2648 от 19.04.2022г. на Административен съд София-град, постановено по адм. д. № 10082/2021г. и вместо него отменя Решение № РД-02-36-1054 от 20.09.2021г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма "Региони в растеж" 2014 - 2020 г.

Въпреки приетото от съда с влязъл в сила съдебен акт, че констатираните от ръководителя на УО обстоятелства не могат да бъдат подведени под сочената хипотеза на нередност по т. 14 от Приложение №1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата, тъй като не изпълват предвидените в същата предпоставки, в повторно издадения от административния орган акт отново е посочено, че същите факти представляват нередност по смисъла на същата правна норма. Извършено е позоваване на новата редакция на т. 14 от Приложение №1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата, но както бе посочено същата не е била действащо право към датата на издаване на предходния акт за налагане на финансова корекция. Тази разпоредба, макар и действаща към датата на издаване на оспорения в настоящото производство акт, не би могла да обоснове извод за законосъобразност на този акт, тъй като е издаден на същите фактически основания, на които е издаден и предходният такъв. Цитираният текст на изменената разпоредба от Наредбата не е във връзка с нови факти - такива, които да са настъпили след първоначално издадения административен акт. Касае се за едни и същи фактически установявания, по отношение на които е налице влязло в сила съдебно решение, поради което е недопустимо с настъпила законодателна промяна да се обосновава последващия акт, при все, че с атакувания административен акт е наложена финансова

корекция, която вече е била налагана с предходния акт, в случая отменен с влязло в сила съдебно решение. Така и съгласно Решения на ВАС по адм.д. № 14355/2019г., адм.д. № 2223/2020г., адм. д. № 5418/2023г.

С оглед на гореизложеното, съдът намира, че не следва да разглежда останалите наведени в жабата основания за материална и процесуална незаконосъобразност на акта.

При този изход на спора, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски, а предвид изрично заявеното възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, съдът съобрази следното:

Според чл. 78, ал. 5 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗАДв). С решение на Съда на ЕС от 25 януари 2024 г. по дело C-438/22 по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд, е прието, че чл. 101, чл. 1 ДФЕС във връзка с чл. 4, § 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи. Посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнагражденията, но без да са обвързващи за съда. Следователно същите подлежат на преценка от съда с оглед вида на правния спор, съществуващия материален или нематериален интерес, фактическата и правна сложност на делото, видът и количеството на извършената работа. Преюдициалното заключение на СЕС се ползва с тълкувателна сила, която е задължителна erga omnes и обвързва националният съд, отправил запитването.

В случая жалбоподателят претендира адвокатско възнаграждение по приложен списък в размер на 236 416.58 лв. по договор от 16.10.2024 г. и прилага доказателства за заплатено такова в същия размер, като от страна на ответника е направено възражение за прекомерност, поради което съдът следва да преценява размера на възнаграждението с оглед Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и тълкуванията, дадени в Решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело C-438/22.

Доколкото спорът не се отличава с изключителна правна и фактическа сложност и при наличието на идентичен такъв по предходни дела, както

и предвид проведено едно единствено съдебно заседание, то на сочените основания и при своевременно направено възражение за прекомерност, съдът счита, че адвокатското възнаграждение следва да бъде редуцирано до 10 000 лв, като се присъдят и разноски в размер на 4 500 лв. за заплатена държавна такса, 10 лв. за 2 бр. съдебни удостоверения, 57 лв. за незаверени преписи от документите по делото
Така мотивиран, Административен съд София - град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО Решение № РД-02-14-1717/18.09.2024г. на заместник-министъра на регионалното развитие и благоустройството и Ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програмата „Региони в растеж“ 2014-2020, с което е определена финансова корекция в размер на 13 727 302, 68лв. с ДДС, представляваща 25% от безвъзмездната финансова помощ по договор № СОА21- ДГ55-32 / BG16RFOP001-1.041-0001-C02 - S-11 от 18.01.2021 г. и Допълнително споразумение № СОА23-ДГ55-304 от 27.04.2023 г. с изпълнител “ВДХ” АД, [населено място].

ОСЪЖДА Министерство на регионалното развитие и благоустройство да заплати на Столична община сумата от 14 567 лв. разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: